

שיר השירים (25)

על משפכי בלילות בקשתי את שאהבה נפשי בקשתי
ולא מצאתיו. אקומה נא ואסובבה בעיר בשוקים
וכרחבות אבקשה את שאהבה נפשי בקשתי ולא
מצאתיו. כמעט שעברתי מהם עד שמצאתי את שאהבה
נפשי אחרת ולא ארפנו (ג. א-ד)

הרב בונים מפשיסחה זצ"ל באר את הפסוק כך: "על
משפכי בלילות בקשתי את שאהבה נפשי" האדם מטבעו
רוצה לישון שינה מתוקה וכך להגיע להשגת הבורא
יתברך. "בקשתי ולא מצאתיו", לא זו הדרך. ואם
"אקומה נא" ואעסוק בתורה בלילות, ובימים "ואסובבה
בעיר בשוקים וכרחבות", לרדוף אחר הפרנסה, גם אז
"בקשתי ולא מצאתיו". רק כאשר "כמעט שעברתי
מהם", זנחתי על ענייני העולם הזה והבליי ועסקתי ביום
ובלילה בתורה ועבודת ה', רק אז "שמצאתי את שאהבה
נפשי" ואז "ולא ארפנו"

ספר "ומתוך האור, הגדה של פסח"

השפעת איתכם בנות ירושלם בצבאות או באילות השדה
אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ (ד.ג.)
עתה פונה הקב"ה אל כנסת ישראל ואומר "השפעת
אתכם בנות ירושלם", הנני משיב אתכם לבל תפצירו
בי להחיש את גאולתכם קודם לזמן שנקבע מראש, כי
לא לטובתכם יהא הדבר. "בצבאות או באילות השדה",
ואף אם גדשה סאת הייסורים והנכם דומים לצבי ואיל
שמחמת רוב חלישותם הם נעשים להפקר ולמאכל לפני
אויביהם, ותדיר נסים מפניהם, עדיין אין אתם רשאים
לעורר את האהבה ולהפציר בי לגאול אתכם "עד
שתחפץ" עד שיעלה חפצי ורצוני מדעת עצמי
להושיעכם.

הגדה של פסח "שירת דוד"

בן מדבר סיני, למדבר יוליכו את ישראל לפני ביאת
המשיח.

מי זאת עלה מן המדבר פתימרות עשן מקטרת מור
ולבונה מפל אבקת רותל (ג.ב.)

ולהלן (ח. ה) נאמר בפסוק שתחילתו דומה: "מי זאת
עלה מן המדבר מתרפקת על דודה וכו'" וביאר הגרי"ז,
שהפסוק הראשון, מתייחס למדבר שהלכו בו אחרי
יציאת מצרים, שהרי כמה וכמה מרשעי ישראל נהרגו
בשלושת ימי האפילה, וכן במדבר מתו מהם, ולא כולם
זכו לעלות מן המדבר, ועל זה נאמר "מי זאת עלה מן
המדבר", כלומר: מי הוא שיזכה לעלות מן המדבר, ולכן
נאמר "מקטרת מור ולבונה", כי היו מסוככים בענני
הכבוד. הפסוק השני, מתייחס למדבר אחר, המוזכר
בנבואת יחזקאל (כ. לה-לח) "והבאתי אתכם אל מדבר"

על משפכי בלילות בקשתי את שאהבה נפשי בקשתי
ולא מצאתיו. אקומה נא ואסובבה בעיר בשוקים
וכרחבות אבקשה את שאהבה נפשי בקשתי ולא מצאתיו
וכו'. כמעט שעברתי מהם עד שמצאתי את שאהבה נפשי
אחרת ולא ארפנו (ג. א-ד)

אמרו חז"ל (ברכות יז.): בכל יום בת קול יוצאת מהר
חורב ואומרת כל העולם ניזון בשביל חנינא בני, וחנינא
בני די לו בקב חרובין מערב שבת לערב שבת. לכאורה
יש לשאול למה כל יום צריכה בת קול לצאת? למה לא
הטו אוזן לשמוע בפעם הראשונה? למה לא הספיק לבני
דורו לשמוע את הקריאה בפעם אחת, ולפחות בכמה
פעמים, אלא צריך היה בכל יום מחדש בת קול שתכריז?

אלא למדנו מכאן שדרושים כשרון וסגולה מיוחדת כדי
לשמוע את הקולות הנשלחים מן השמים, שכן אלו
קולות הנסתרים המעוררים ונוקשים על פתחו של לב,
וצריך התאמצות מיוחדת להטות אוזן ולשמוע את
הקולות הנעלמים ולנטות ולהימשך אחריהם, כי
הקולות הנעלמים הנוקשים על הלב, עוברים רק כבזק
אחר הלב, אלו קולות שנשמעים ואינם נשמעים, ואם
השומע אינו מתאמץ לאחוז בברק ולא להרפות הימנו,
הרי הוא נשמט מידו ונעלם.

על זה ניבא החכם מכל האדם בפסוקים שלפנינו:
האורות וההברקות שמבריקים לו לאדם מהשמים,
מתרחקים ומתעלמים אפילו מאלו הזוכים להברקה, אם
הם מתנהגים באדישות כלפיהם ואינם מתלהבים
להימשך אחריהם, לידבק בהם ולהתאחד איתם.

רק כאשר בני אדם מרגישים הרוח שעברה עליהם,
מבחינים בסוד, באור ובאור שניצוץ להם והם
התרשלו והזניחו זאת, מתחרטים הם על ההזנחה ואצים
אחר מכן לחפשם ולהחזירם אליהם, אז לאחר יגיעה
ומאמץ רב יכולים הם למצוא את אורם, אז הם מבינים
לאחוז בהם היטב ולא להרפות מהם, אז הם מפתחים
את ההברקות הללו ואת נוצוצי האור.

זה מה שנאמר: "אקומה נא ואסובבה בעיר בשוקים
וכרחבות וכו' אחרת ולא ארפנו עד שהביאתי אל בית
אמי ואל חדר הורתי", כלומר כי עתה אני יודע כבר איך
להטות אוזן לקולות השלוחים ממרום, ולהבין את
השמועות הנשמעות מפי ה'.

כמוצא שלל רב "שיר השירים" בשם "אור חדש"

הַעֲמִים וְנִשְׁפָּטְתִּי אֹתָכֶם שָׁם פָּנִים אֶל פָּנִים וְכו' וּבְרוּחֹתֵי
מָכֶם הַמְרָדִים וְהַפּוֹשְׁעִים בִּי מֵאֶרֶץ מִגְוָרֵיהֶם אוֹצִיא אוֹתָם
וְאֶל אֶדְמַת יִשְׂרָאֵל לֹא יָבֹא וַיִּדְעֶתֶם בִּי אֲנִי ה' , וְכֵן אָמַר
הַנְּבִיא הוֹשֵׁעַ (ב. טז) "לִכֵּן הִנֵּה אֲנִכִּי מִפְתִּיחַ וְהַלְכָתִּיךָ
הַמְדַבֵּר וְדִבְרָתִי עַל לִבָּהּ".

מכל אלו למדנו שקודם ביאת המשיח יוליכו את כלל
ישראל אל המדבר, והקב"ה ישפטם והפושעים לא יעלו
חזרה למדבר, ועל המדבר הזה אמר שלמה המלך "מִי
זֹאת עֲלֵה מִן הַמְדַבֵּר", דהיינו: מי יזכה לעלות חזרה מן
המדבר הזה לאחר המשפט? וזהו "מִתְרַפֶּקֶת עַל דִּוְדָה",
מלשון מנצחת, כלומר: מי שינצח לעלות חזרה.

ספר "כמוצא שלל רב" תהילים

שלמה המלך היה לומד בעיון גדול להתגבר על הפחד
בלילות.

הִנֵּה מִשְׁתּוֹ שֶׁלִּשְׁלֹמֹה שְׁשִׁים גִּבּוֹרִים סָבִיב לֵה מְגַפְרִי
יִשְׂרָאֵל כָּלֶם אֲחֻזִּי תָרַב מְלֻמֵּי מִלְחָמָה אִישׁ תָּרַבּוּ עַל יָרְכוֹ
מִפְתָּח בְּלִילוֹת (ג. ז-ח)

ביאור נפלא בפסוק זה אמר האדמו"ר רבי ישראל
טויסיג: בגמרא (ר"ה יח.) למדנו: מנין לגזר דין שיש עמו
שבועה שאינו נקרע? שנאמר: "לִכֵּן נִשְׁבַּעְתִּי לְבֵית עַלִי
אִם יִתְכַפְּרוּ עוֹן בֵּית עַלִי בִּזְבַּח וּבִמְנַחָה". אמר רבה:
בִּזְבַּח וּבִמְנַחָה אֵינוֹ מִתְכַּפֵּר, אֲבָל מִתְכַּפֵּר בַּתּוֹרָה.

וכך, אמנם עשה שלמה המלך: לא הסתפק באמירת קי"ז
פסוקי שיר השירים, שהם סגולה להינצל מדין גיהנום,
אלא עסק בתורה ולן בעומקה של הלכה כדי להינצל
מדינה של גיהנום. זהו שאמר הכתוב: "הִנֵּה מִשְׁתּוֹ
שֶׁלִּשְׁלֹמֹה שְׁשִׁים גִּבּוֹרִים סָבִיב לֵה מְגַפְרִי יִשְׂרָאֵל", שהיה
לומד שישים מסכתות, "כָּלֶם אֲחֻזִּי תָרַב מְלֻמֵּי
מִלְחָמָה", מלחמה של תורה, כלומר: היה לומד בעיון
גדול ומפלפל בהלכה, מפתח בלילות, כדי להנצל מדינה
של גהינום.

ספר "כמוצא שלל רב" תהילים

כָּלֶם אֲחֻזִּי (אחוזי) תָרַב (ג.ח)

נוטריקון כולם לפני מלך א-ל חי וקיים זמירות יאמרו,
והוא נוסח ברכת קריאת שמע דיוצר, לרמוז שהחרב היא
אמירת קריאת שמע כדרשת חז"ל (ברכות ה.): ולכן
תיקנו פסוק זה בקריאת שמע שעל המטה כידוע. ומילת
"אחוזי" כתוב חסר ו', ועולה בגימטריא שם הוי"ה,
שבכח שם ה' ולימוד התורה וקריאת שמע הנמשלים
לאחר אינם מפתחים מן המזיקין.

ואפשר עוד שעל החרב חקוק שם הוי"ה כמו שכתוב
בגמרא (גיטין סח.) שמא דמרך עלך.

הגדה של פסח "ה' ניסי"

הלכה: כבוד אב ואם: להכות את בנו לצורך חינוך

כתב השו"ע (יו"ד סי' רמ"ט כ'): המכה לבנו גדול היו
מנדין אותו, שהרי עובר על לפני עור לא תתן מכשול,
ובפסקים ותשובות (אות נג) כתב: ובכלל איסור זה שלא
ינזוף בבנו או בבתו יותר מדי, או כל פעולה אחרת
שתגרום שהבן יתריס כנגדו ויזלזל בו, ואין היתר להכות
לבנו ולבתו הגדולים על דעת שאם יחזרו או יחרפוהו
ויבזוהו ימחול להם, כי אין מועיל מחילת האב על
הכאתו ובזיונו. רמ"א: ולא מקרי גדול לדבר זה, רק אחר
כ"ב שנה או כ"ג שנה, כתב הפסקים ותשובות: וכוונתו
שבדרך כלל אין ההכאה גורמת לבן לזלזל או להכות את
אביו אלא לאחר כ"ב שנה, אבל אם יש חשש לכך אף
לפני כ"ב שנה, כגון בדורות הללו דחוצפא יסגא, אסור
להכות אף בן יותר קטן, והכל לפי טבע הבן.

פתגם: לשקר אין רגלים אבל הוא בועט

ספר "שמחלה"

חקירה: אשת איש

איסורה לעולם רצוף מרגע הקדושין, או שמתחדש בכל
רגע בגלל שמקודשת. (קובץ שיעורים ח"ב כז: להו"א
בגמרא, מתחדש, למסקנה, רצוף)

ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: כניסה אסורה

כחום היום יצא הרב דמתא לשאוף אוויר צח בצל
איתנות ביקש להיכנס לגן אחד, נטפל אליו גוי, שעמד
אף הוא להכנס לאותו גן, והצביע בקנטרנות על השלט
המכריז בפתח הגן: ליהודים ולכלבים הכניסה אסורה.
מסתבר איפוא, אמר הרב, ששנינו נאלצים לשוב
עקבותינו.

ספר "חד וחלק" חלק א' (דף קמו)

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, ויקטוריה שושנה
בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן
מרים, חיים אהרן לייב בן רבקה, שמחה ג'וזת בת אליז, חיים בן
סוזן סולטנה, סשה שלום בן דבורה רחל, אבישי יוסף בן שרה
לאה, אוריאל נסים בן שלום, פייגא אולגה בת ברנה, רינה בת
פיבי. לידה קלה לרינה בת זהרה אנריאת. זרע של קיימא לחניאל
בן מלכה ורות אוריליה שמחה בת מרים.
לעילוי נשמת: ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה.

